

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17.05.2010, sp. zn. 12 To 39/2010, ECLI:CZ:VSPH:2010:12.TO.39.2010.1

Číslo: 44/2012

Právní věta: Jestliže vyžádaná osoba po poučení ve smyslu ustanovení § 413 odst. 2 tr. ř. prohlásí, že trvá na uplatnění zásady speciality, pak její současné vyjádření o souhlasu se svým předáním do vyžadujícího státu nemá právní účinky předpokládané ustanovením § 413 odst. 1 tr. ř. umožňující konání zkráceného předávacího řízení. Obdobné závěry platí i pro případ zjednodušeného vydání podle § 398 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.05.2010

Spisová značka: 12 To 39/2010

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zjednodušené vydání, Zkrácené předávací řízení

Předpisy: § 398 tr. ř.
§ 413 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze projednal stížnost M.-S. G. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2010, sp. zn. Nt 435/2010, a rozhodl tak, že podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení zrušil a ve věci znovu rozhodl takto:

1. Podle § 411 odst.1 tr. ř. se M.-S. G. předává k trestnímu stíhání do Rumunské republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Krajským soudem Valcea dne 6. 4. 2010, pod č.j. 1288/90/2010.

2. Podle § 411 odst. 4 tr. ř. se předběžná vazba přeměňuje na vazbu předávací.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením bylo rozhodnuto podle § 413 odst. 3 tr. ř. s odkazem na ustanovení § 411 odst. 1 tr. ř., že se M.-S. G. předává k trestnímu stíhání do Rumunské republiky, a to pro trestné činy uvedené ve výroku tohoto usnesení Vrchního soudu v Praze a dále pro trestný čin neoprávněného zavádění informačních údajů, z něhož vyplývají údaje neodpovídající pravdě za účelem jejich

používání pro vyprodukování soudních následků v pokračované formě podle článků 7 odst. 1 zákona č. 39/2003, kterých se měl dopustit jednáním shodným s jednáním uvedeným ve výroku tohoto usnesení vrchního soudu.

Dále bylo rozhodnuto podle § 411 odst. 4 tr. ř. o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací.

Proti tomuto usnesení podal předávaný prostřednictvím obhájkyne včas stížnost. Namítl v ní, že sice souhlasil s předáním, má ale o správnosti usnesení pochyby, když se bojí podmínek v rumunských věznicích, včetně umístění na cele společně s ostatními pachateli, kterých se obává. Mělo by být prostřednictvím organizací sledujících dodržování lidských práv objasněno, zda jeho předání nic nebrání. Navrhl proto, aby napadené usnesení bylo zrušeno a on aby byl propuštěn z vazby.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroků napadeného usnesení i řízení, které jim předcházelo. Dospěl k následujícím závěrům.

Na podkladě listinných důkazů, poskytnutých Rumunskou republikou, není pochyb o tom, že podmínky pro předání jmenovaného k trestnímu stíhání podle § 411 tr. ř., jak to navrhoval státní zástupce, jsou splněny. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by předání bránila. Zejména třeba uvést, že vzhledem k hrozícímu trestu nebrání předání ustanovení § 404 odst. 2 písm. a) tr. ř. Nejsou dány ani žádné skutečnosti, které by umožňovaly předání zamítnout podle § 411 odst. 6 tr. ř. – zejména v případě jmenovaného, který není českým občanem, není zde stíhán či odsouzen za totéž jednání a nejde ani o případ promlčení či amnestie. Jednání jmenovaného by bylo trestné i podle českého trestního zákona, jak také správně je uvedeno v odůvodnění napadeného usnesení, když navíc je ovšem poukazováno i na § 412 tr. ř. a na označení jednání předávaného v evropském zatýkacím rozkaze. Nic tedy předání jmenovaného podle uvedeného ustanovení nebrání.

Soud prvního stupně ovšem o předání – podle výroku – rozhodl podle § 413 odst. 3 tr. ř. Toto ustanovení upravuje zkrácené předávací řízení, podmíněné souhlasem vyžadované osoby. Podmíněno je i tím, že tato osoba je podle § 413 odst. 2 tr. ř. poučena za tam stanovených podmínek o významu a následcích tohoto prohlášení, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Předávaný M.-S. G. při výslechu před soudem dne 8. 4. 2010 a poté dne 4. 5. 2010 po poučení prohlásil, že s vydáním (správně: s předáním) do Rumunska souhlasí, trvá ale na zásadě speciality. Za tohoto stavu věci ovšem nelze považovat podmínky pro zkrácené předávací řízení za splněné. Souhlas s předáním (nehledě k tomu, že jmenovaný souhlasil podle protokolace s vydáním, což je jiný právní institut podle § 391 a násl. tr. ř.) znamená vzdání se zásady speciality – § 413 odst. 2 tr. ř. – a pokud předávaný na této zásadě trvá, nutno to vyložit tak, že souhlas k předání vlastně nedal. Jiný výklad by znamenal zkrácení práv předávaného v rozporu se smyslem ustanovení § 413 tr. ř.

Za tohoto stavu věci nelze ovšem o předání rozhodnout v rámci zkráceného předávacího řízení podle § 413 tr. ř., ale podle obecných ustanovení podle § 411 tr. ř., když předání podle § 411 tr. ř. zachování zásady speciality umožňuje. Jak bylo již uvedeno, postupu podle § 411 tr. ř. přitom nic nebrání.

Důvodné přitom nejsou ani námitky uvedené ve stížnosti. Ve věci nejde o vydání podle § 391 a násl. tr. ř. s možným omezením vydání podle § 393 tr. ř., ale o předání v rámci Evropské unie, kdy lze předpokládat srovnatelné podmínky v členských státech. Ostatně stížnost jen vyjadřuje obavu předávaného, aniž by důvodnost této obavy byla jakkoli konkretizována a doložena a na věc nedopadá zcela zjevně ani ustanovení § 377 tr. ř.

Vrchní soud v Praze tedy vzhledem k výše zmíněným pochybením podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že se předávaný M.-S. G. do Rumunska předává podle obecných ustanovení § 411 tr. ř. Přitom bylo i napraveno pochybení soudu prvního stupně,

který ve výčtu trestných činů, pro které je jmenovaný předáván, uvedl jich -oproti čtyřem trestným činům, uvedeným v evropském zatýkacím rozkaze - celkem pět, když jako v pořadí druhý uvedl trestný čin neoprávněného zavádění informačních údajů, z něhož vyplývají údaje neodpovídající pravdě za účelem jejich používání pro vyprodukování soudních následků v pokračované formě podle čl. 7 odst. 1 zák. č. 39/2003, ačkoliv tento trestný čin (pokud vůbec existuje) v evropském zatýkacím rozkaze uveden nebyl. Bylo proto předání vysloveno pouze ohledně těch čtyř trestných činů, které evropský zatýkací rozkaz (a shodně s ním návrh státního zástupce) uvádí s tím, že lze znovu připomenout, že uplatnění zásady speciality se předáváný nevzdal.

Shodně jako v napadeném usnesení bylo rozhodnuto podle § 411 odst. 4 tr. ř. o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací, což je nutný důsledek rozhodnutí o předání.